

De scheetkussenrevolutie

Andere boeken van Martine Glaser bij Clavis

Hoe Bert rapper werd (12+)

De berentafel (11+)

Vlucht uit het spullenparadijs (8+)

Jack de Ruimteridder (8+)

Het wonderbaarlijke verhaal van Pippa Poezenoortjes (8+)

Alles werd water (young adult)

De alien (young adult)

Zie me, hoor me (young adult)

Mij pak je niet (14+)

De zaterdag van het onweer (14+)

Een ander boek met illustraties van Geert Gratama bij Clavis

Team Special Forces (9+) van Coen de Kort

Martine Glaser

De scheetkussen- revolutie

met illustraties van

Geert Gratama

Martine Glaser

De scheetkussenrevolutie

© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: waarheid, feiten, nepnieuws, complottheorieën

NUR 283

ISBN 978 90 448 6225 6

D/2026/4124/179

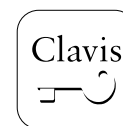
Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.martineglaser.nl

www.geertgratama.nl

Voor Martin, vinder van feiten

Een dochttertje met een piemel

Mevrouw Mara Pepper vond zichzelf geweldig. Ze wist echt alles. Tenminste, dat dacht ze, en wie haar tegensprak, kreeg gegarandeerd de wind van voren. Wind? Noem het maar gerust storm, compleet met hagel en donderbuien. Daarom zweeg iedereen maar als ze weer eens haar idiote theorieën verkondigde: over de aarde die natuurlijk plat is (anders zou het zeewater er toch zeker af lopen?), over de maanlanding die nooit echt gebeurd kan zijn (want kijk dan hoe klein de maan is, daar past toch geen raket op?), over duiven die eigenlijk drones zijn (en die alles wat je zegt aan de regering doorbrieven!) en over nog veel meer. Karl, de zwijgzame conciërge die haar in een sombere bui ten huwelijk had gevraagd, verbleekte weleens als haar theorieën echt té bizar waren, maar na een paar keer slikken knikte hij dan toch maar. 'Je hebt gelijk, schat, volkomen gelijk. Wat weet jij toch ongelooflijk veel.'

Dan straalde ze en kuste ze hem op zijn kale hoofd,

want ze was dan wel tamelijk gestoord, hartelijk was ze ook – vooral als ze bewonderd werd.

Toen Mara op een mooie voorjaarsdag te horen kreeg dat ze zwanger was, kon ze haar geluk niet op. Er was een wonderkind op komst, een meisje dat iedereen versteld zou doen staan. Natuurlijk zou het nooit zo geweldig zijn als Mara zelf, maar met zo'n supermoeder zou het allicht honderd keer beter uitvallen dan al die domme schapen die ze in supermarkten en op schoolpleinen zag. Iedereen zou het enorme verschil zien tussen dat soort kinderen en het hare, maar je moest het ook kunnen horen in de naam, vond ze. Namen als Charlotte, Elise of Aaltje waren voor haar kind veel te gewoon.

Na lang piekeren koos ze voor Minimara. Ze legde Karl uit waarom: 'Mara moet er natuurlijk in, ze komt tenslotte uit mij. Maar omdat ze helaas nooit net zo slim zal worden als mij ...'

'Als ik,' mompelde Karl.

'Hoezo, als jou?'

Kans op een flinke storm, Karl voelde het. 'Sorry, ga door lieve, alsjeblieft,' zei hij dus maar.

Mara fronste. 'Nou, daarom moet Mini er dus bij.

Omdat ze minder zal zijn als mij, snap je?'

Karl slikte. Slikte nog eens. 'Ik snap het. Maar ... denk je niet dat ze gepest zal worden met zo'n naam? Niet met Mara, maar met Mini? Kinderen kunnen zo wreed zijn. En misschien wordt ze wel twee meter groot. En bovendien ...' Hij haalde diep adem en deed alvast een stapje achteruit. 'Er zit toch ook iets van mij in haar? Kan ik niet ook een plekje krijgen in haar naam?'

Mara's wenkbrauwen raakten elkaar, zo hevig fronste ze. Maar ze liep niet kwaad weg en smeed met geen enkele deur. Haar kaken bewogen alleen maar een tijdje, alsof ze aan het herkauwen was, en toen zei ze alleen maar: 'Nou ja, zeg.' En liep alsnog kwaad weg. Smeed met maar één deur.

Maar die avond, na de maaltijd (die Karl, verstandig als hij was, de hemel in prees), luwde de storm. Ze kondigde aan dat zij, Mara de Vindingrijke, Mara de Edelhoedige, de juiste naam had gevonden: een naam met daarin een plekje voor hen beiden. 'Onze dochter zal Karma heten.'

Maar er kwam geen dochter.

Na wat volgens Mara de beste, snelste, mooiste en

meest ontroerende bevalling ooit was, hield de dokter een baby omhoog die overduidelijk een piemel had.

‘Dat is niet mijn dochter,’ zei Mara, gedecideerd maar nog wat zwakjes na al puffen en steunen.

‘Het is uw zoon,’ glimlachte de dokter. ‘En wat een zoon, mevrouw, alles zit erop en eraan.’

‘Maar ik zou een dochter krijgen!’

De dokter fronste. ‘Zei de echo dat? Was daarop te zien dat het een dochter was?’

‘Alsof een moeder, dé moeder, de moeder aller moeders, een echo nodig heeft om te weten wie of wat er in haar buik groeit.’

De dokter begon kribbig te worden. Dokters zijn druk, ze hollen de hele dag van hot naar her en ze besteden liever niet te veel tijd aan onzin. ‘Mevrouw, deze knappe jongeman hebben we zojuist met vereende krachten uit uw baarmoeder bevrijd. Van harte gefeliciteerd!’ En met deze woorden gaf hij de baby aan een verpleegster, die onmiddellijk tegen het wurm begon te kirren.

‘Brabbel niet tegen hem,’ zei mevrouw Pepper streng. ‘Baby’s worden slimmer als je normaal tegen ze praat. Ja toch, Karl?’

Karl knikte stralend. Ze had 'hem' gezegd! Ze accepteerde dat het geen meisje was! Het kind – zijn zoon! – zou niet worden geruild, niet worden weggegeven, ze gingen het houden! Hij haalde diep adem en zei: 'Nu nog een jongensnaam, liefste. Wat dacht je van Karl Junior?'

'We hebben een naam,' zei Mara ijsig. 'Wat is er met je geheugen?'

'Maar ...'

'Karma. Het kind zal Karma heten.'

De dokter stond al bij de deur, maar draaide zich nog even om. 'Karma? Serieus?'

Dat werd code rood, Karl kende de voortekenen. 'Rustig maar, liefste,' suste hij. 'De dokter bedoelt ... namen die eindigen op een a zijn toch meestal meisjesnamen?'

'Wie zegt dat? Waar staat dat? Wou je het soms beter weten als mij?'

De verpleegster keek even opzij naar Karl. Laat het, zeiden haar ogen. Komt wel goed. Ze doen vaak raar na een bevalling.

Ze legde de baby naast mevrouw Pepper in bed en

zei vriendelijk: 'Terwijl hij probeert te drinken, kunt u hem misschien de stelling van Pythagoras uitleggen.'

De dokter liep hoofdschuddend de kamer uit, maar het kind, het jongetje Karma, kroop met een gulzig mondje tegen zijn moeder aan en hield op met huilen.